

har man ligesom både til gården og til gaden, må man sige.

Og så vil hr. Ole Sohn have mig til at begynde at hænge enkeltpersoner ud, og jeg nævner så et eksempel på, at det synes at være SF's foretrukne metode, fordi et af SF's folketingsmedlemmer altså begynder at hænge personer ud. Det har jeg ikke engang villet gøre, fordi jeg netop ønsker at hæve det her op fra at være en personlig orienteret debat til at være en principiel debat om ytringsfriheden.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Hr. Ole Sohn for et sidste spørgsmål.

Ole Sohn (SF):

Nej, men forskellen er jo, at hr. Morten Homann henvender sig til en navngiven person, som har mulighed for at forsvare sig, i modsætning til den lidt mere kujonagtige måde, hvor statsministeren bare insinuerede over for intellektuelle, over for erhvervsfolk på og udefinerligt kritiserede dem for at ville svække ytringsfriheden uden at ville dokumentere det. For virkeligheden er jo, at der er personer i det her samfund, som har erklæret sig uenige med statsministeren, og det er de grupper, som statsministeren nu insinuerer vil svække ytringsfriheden, uden at statsministeren vil sætte navn på. Det er det, man kalder kujonagtigt. Det har ikke noget med en principiel debat at gøre. Det er en debat på et meget lavt niveau.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jo, det er netop en principiel debat, som er hævet over, om det nu er denne eller hin, og det er i hvert fald ikke min opgave at hænge folk ud for synspunkter, hvor de måske synes, det er uberegtigt.

Der er så nogle, der i den efterfølgende, synes jeg, gode, meget principielle debat selv er stået frem med det ene og det andet synspunkt. Det er noget helt andet, og det er fint. Men jeg har netop ønsket at fremkalde en debat om, at det her handler om noget meget principielt, nemlig at også i en trængt situation må vi i Danmark stå sammen om ytringsfriheden, og det håber jeg altså også er den holdning, som hr. Ole Sohn vil give udtryk for. Alt andet ville også være mærkeligt. Og lad os så holde det på det.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 3163

8) Til statsministeren af:

Ole Sohn (SF):

»Idet statsministeren i et interview med Berlingske Tidende (26. februar 2006) siger, at »ytringsfriheden indebærer, at alt kan sættes op til kritisk diskussion«, hvorefter statsministeren ikke længere vil diskutere, hvad statsministeren selv har sagt, og tager på ferie, hvilken lektie skal »får og bukke« så drage af dette forhold til ytringsfrihed og kritisk diskussion?«

Ole Sohn (SF):

Nu havde jeg nok på fornemmelsen, at statsministeren ikke havde så stort et mandsmod, at statsministeren ville sige, hvilke personer det var, så derfor kan man måske vende spørgsmålet om også i relation til det interview, der var i Berlingske Tidende, og spørge: Hvad er det så for nogle ytringer, der er kommet fra intellektuelle, fra erhvervsfolk, fra tidligere politikere eller nuværende politikere, som har svækket ytringsfriheden? Og vi behøver ikke at få banaliteten om, at ytringsfriheden har nogle lovgivningsmæssige rammer. Det tror jeg alle er enige om, i hvert fald alle i Folketinget.

Så når statsministeren ikke ønsker at personificere kritikken, hæver vi os op på det principielle plan, og så beder jeg statsministeren om at referere til ytringer, som har været med til at svække ytringsfriheden.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Nej, men det er en helt anden problemstilling, jeg har taget op i det omtalte interview. Det er netop at få sat fokus på det her med, at én ting er det samfundsmæssige princip, der gælder, nemlig at vi har nogle grænser for ytringsfriheden, der er bestemt i lovgivningen og pådømmes ved domstolene, det er én ting.

Kl. 14.50

Den anden ting er så, at vi hver især har et ansvar og en grænse. Den forvalter vi selv, og til syvende og sidst selvfølgelig under ansvar over for domstolene, og det er den debat, jeg har ønsket at få rejst, for der har jeg sådan følt, at der har der kunnet være en tendens til i den offentlige debat, at der ikke blev sondret klart nok, at nogen ligesom har villet gøre deres personlige men, deres personlige grænse, deres personlige holdning til så også at være det samfundsmæssige princip, der gælder. Det er bare det, jeg har advaret imod og sagt: I en retsstat er der selvføl-